

Tuto námitku bylo uznati důvodnou. Nss již v nál. Boh. A 11.887/35 vyslovil a odůvodnil právní názor, že tichý společník podle obch. zák. č. 1/1863 ř. z. není spolupodnikatelem podle § 8 zák. č. 221/1924 Sb. Zvláště také dovodil, že tichý společník obchodníka jednotlivce nemá jiného postavení než postavení věřitele, a že majitele podniku a tichého společníka nelze ve smyslu pojmu podnikatele a spolupodnikatele klásti sobě na roveň. Zák. č. 221/24 Sb. nemá pak ustanovení, z něhož dalo by se dovoditi, že pro obor soc. pojištění má postavení to býti jiné, než v ostatních oborech. Na těchto právních názorech trvá nss i v tomto případě a odkazuje k bližším důvodům cit. nál. podle § 44 j. ř.

Arci jde v tomto případě o tichého společníka veř. společnosti, než to na věci nic nemění, neboť všechna shora uvedená ustanovení a tedy i z nich vyvozený právní názor platí pro postavení tichého společníka bez rozdílu, je-li majitelem dotčené obch. živnosti obchodník jednatel, nebo veř. obch. společnost. Proto právní názor nař. rozhodnutí, že již účast tichého společníka na zisku a ztrátě cizího obchodního podniku zakládá vlastnost spolupodnikatele pro obor soc. pojištění bez ohledu na předpisy obch. zák., jest uznati mylným a prvý důvod nař. rozhodnutí po stránce zákonnosti neobstojí.

Pokud pak běží o druhý důvod nař. rozhodnutí, jež rovněž stížnost potírá, bylo uvážiti toto:

V první části odůvodnění označil žal. úřad poměr mezi firmou a st-lem výslovně jako poměr tichého společníka ve smyslu čl. 250 obch. zák., čímž implicitě vyloučil existenci jinakého poměru společenského. V druhé části důvodů poukazuje žal. úřad též k tomu, že odvolatel zasahoval účinně do vedení záležitostí firmy, její právní věci vyřizoval a svého času i jejími penězi plně disponoval. Na základě těchto skutečností pak dospívá k závěru, že také proto dlužno odvolateli přiznati charakter spolupodnikatele. Vycházel-li však žal. úřad z předpokladu, že jde toliko o poměr tichého společníka k firmě, jenž vylučuje existenci jinakého poměru společenského, pak lze nař. rozhodnutí v této části vykládati jen tak, že st-l vykonával zmíněnou činnost buď jen fakticky beze smluvního podkladu nebo na základě smluvního poměru jiného než společenského (mandátního, zaměstnaneckého a pod.). Poměry takového druhu anebo faktické vykonávání určité činnosti však nemohou založiti spolupodnikatelství ve smyslu § 8 odst. 2 nebo § 170 odst. 1 cit. zák. Nejsou tedy okolnosti v druhé části rozhodnutí uváděné vůbec s to, aby založily závěr na podnikatelský poměr st-le, takže soud nemusil se ani obíratí otázkou správnosti příslušných zjištění skutkových. Podle toho ani důvod druhý nař. rozhodnutí, uváděný pro to, že st-l je v daném případě spolupodnikatelem, neobstojí. — — —

Č. 12.209.

Stavební právo (Morava). — Řízení správní. — Řízení před nss-em: Proti rozhodnutí okresního úřadu, jímž bylo vysloveno, že nastal případ devoluce podle § 136 a), II., č. 2 mor. stav. řádu, je přípustno odvolání k zemskému úřadu.

(Nález ze dne 13. prosince 1935 č. 20.225/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A CCCCXLVII/33, 10.597/33, 10.656/33, 11.535/34, opačně srv. Boh. A CCCCXXII/32, 9.929/32, 9.930/32, 10.150/32.

Věc: Obec H. proti okresnímu úřadu v Zábřehu (za zúč. firmu »První Vítošovská vápenka Fr. Schmeiser a spol.« ve V., adv. Dr. Erich Schicketanz z Prahy) o stavební čáru.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Starosta stěžující si obce, jako stav. úřad I. stolice, zamítl výměrem z 21. ledna 1933 žádost firmy »První Vítošovská vápenka Fr. Schmeiser a spol.« ve V. o určení stavební čáry a svahu pro nově vybudovanou šachtovou vápennou pec ve V. Z tohoto rozhodnutí podala firma odvolání, jež došlo k obec. úřadu v H. 28. ledna 1933. Ježto obec. zastupitelstvo o tomto odvolání do 4 neděl nerozhodlo, podala firma 29. března 1933 dozorčí stížnost u okres. úřadu v Zábřehu. Nař. rozhodnutím uznal okr. úřad tuto dozorčí stížnost důvodnou a vyslovil, že dnem následujícím po dojití jeho rozhodnutí u obecní rady, resp. u starosty obce, devoluje právo ob. zastupitelstva jako stav. úřadu II. instance rozhodovati o řečeném odvolání firmy z 26. ledna 1933 na okr. úřad jako stav. úřad III. instance vzhledem k ustanovení vl. nař. z 28. června 1928 č. 96 Sb. Důvody dovolávají se § 136 a), II., bodu 2 mor. stav. ř., neboť ob. zastupitelstvo jako stav. úřad II. stolice nerozhodlo o odvolání firmy ve lhůtě 4 neděl ode dne jeho podání, ustanovené v témž paragrafu. K tomuto rozhodnutí bylo připojeno poučení, že má definitivní platnost.

Uvažuje o stížnosti, podané na toto rozhodnutí, zabýval se nss především formální námitkou, kterou se stěžující si obec obrací proti právnímu poučení v něm obsaženému, jímž nař. rozhodnutí bylo prohlášeno za konečné, a hájí názor, že bylo proti němu přípustno odvolání k zemskému úřadu.

Nss musil stížnosti přisvědčiti. Žal. úřad vycházel z právního názoru, hájeného také starší judikaturou nss-u, zejména v nál. Boh. A 9929/32, 9.930/32 a 10.150/32, v nichž v souhlase s usnesením odb. plena z 25. dubna 1932 byl vysloven právní názor, že přenesení rozhodovací pravomoci vlád. nařízením č. 96/1928 Sb. se zemského úřadu, který rozhodoval ve věci s platností konečnou, na úřady okresní, zahrnuje v sobě veškerá práva příslušející zem. úřadu, tedy i právo rozhodovati o opravných prostředcích s platností konečnou. Leč tento právní názor byl podle § 10 j. ř. pro ss podroben revisi v administrativním plenu, které v usnesení z 22. května 1933 dospělo k právnímu názoru, že v případech přenesení záležitostí, spadajících do působnosti úřadů zemských, po rozumu § 8 odst. 1 č. 1 zák. č. 125/27 Sb. na úřady okresní, jde toliko o přenesení kompetence věcné. V důsledku toho není okr. úřad v takových věcech instancí konečnou, nýbrž proti jeho rozhodnutí jest přípustno odvolání k zem. úřadu podle čl. 8 odst. 1 org. zák. č. 125/27 Sb. Co do bližšího odůvodnění tohoto právního názoru odkazuje se podle § 44 j. ř. na nál. Boh. A 10.597 a 10.656/33.

O takový případ jde také v nynějším sporu. Nař. rozhodnutí, které podle své právní povahy je dílčím rozhodnutím ve věci devoluce ve smyslu § 136 a), II., č. 2 mor. stav. ř., tedy ve věci stavební, nemělo

proto platnost konečnou (sr. nál. Boh. A 11.535/34). Stížnost na ně podaná byla by tedy vlastně nepřipustná a měla by býti z toho důvodu podle § 5 zák. o ss odmítnuta. Avšak nař. rozhodnutí vystupuje proti st-lce jako výrok poslední přípustné správní stolice, neboť bylo v právním poučení k němu připojeném označeno výslovně jako konečné. Tímto právním poučením, které jest podle toho, co shora bylo uvedeno, nesprávné, byla stěžující si obec uvedena v omyl, takže místo odvolání k zem. úřadu podala stížnost k nss-u. Poněvadž omyl ten byl zaviněn nesprávným právním poučením, kterého se straně od žal. úřadu dostalo, nesprávné poučení nemůže však býti straně na újmu (§ 71 odst. 2 vlád. nař. č. 8/28 Sb.), nutno v tomto nesprávném poučení shledati podstatnou vadu řízení, pro kterou bylo nař. rozhodnutí zrušeno podle § 6 zák. o ss, aniž nss mohl se zabývatí také meritorními námitkami stížnosti.

Č. 12.210.

Zdravotnictví. — Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní: * Schvalovati úpravy služebních platů zaměstnanců v. v. okresních nemocnic v zemi České, jež provedeny byly vrchní správou nemocnice, přísluší za účinnosti § 5 org. zák. č. 125/1927 Sb. zemskému výboru.

(Nález ze dne 14. prosince 1935 č. 2526/34.)

V ě c: Emil N. v B. proti zemskému úřadu v Praze o služební plat.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: St-l byl dekretem správního výboru okresní nemocnice v B. z 29. prosince 1896 přijat jako prozatímní zahradník a topič dnem 1. ledna 1897 do služeb všeobecné veřejné okresní nemocnice v B.

Usnesením zsv-u v Praze z 18. dubna 1928 bylo schváleno usnesení vrchní správy jmenované nemocnice z 9. srpna 1927, kterým st-l byl převeden podle oběžníku zsv-u z 25. května 1927 do požitků pomocných zřízenců podle vlád. nař. č. 114/1926 Sb., a byly st-li od 1. ledna 1926 poukázány: základní plat měsíčních 625 Kč, 9 trienálek po 25 Kč měsíčně mimo přídavek na děti ročních 2.100 Kč a doplňovací přídavek ženatých ročních 756 Kč. Dále bylo usnesením zsv-u v Praze z 19. října 1928 schváleno usnesení vrchní správy v. v. okresní nemocnice v B. z 30. července 1928, kterým bylo systemisované místo pragmatikálního zřízence podle zák. č. 103/1926 Sb. v III. platové stupnici propůjčeno st-li a byly jemu od 1. ledna 1927 poukázány služební platy podle III. plat. stupnice, 5. stupně služného zák. č. 103/1926 Sb.

Nové usnesení vrchní správy jmenované nemocnice z 20. listopadu 1928, aby st-li byly vzhledem na propočtenou služební dobu od 1. ledna 1926 přiznány platy podle III. plat. stupnice, stupně 9, ročních 11.100 Kč, podle zák. č. 103/1926 Sb., nebylo schváleno výměrem zemského úřadu v Praze z 26. ledna 1929 z důvodu, že k těmto požitkům dospěla vrchní správa nemocniční propočtením celkové služební doby st-lovy, jako kdyby byl býval pobíral požitky pragmatikálního zřízence již před pře-